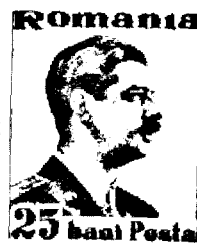

Fărui creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matel 5:14.

Anul VIII. No. 34

Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lee Barna 4.

Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,

24 August 1940

Crucea dela Golgota

Întâlnirea dragostei și dreptății

de Alexa Popovici

„Pentruca în vremea de acum să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus”. Rom. 3:26.

Păcatele celui creiat pentru bucuria și slava Sa, au adus după ele condamnarea oamenilor. Ce greu a fost pentru Tatăl să-și isgonească și condamne copilul! Dreptatea divină cerea aceasta.

Și astăzi mai sunt încă oameni cari cred că Dumnezeu nu va pedepsi în ziua judecării păcatul cu atâtă severitate, pentrucă El e dragostea. Aceștia însă uită de crucea dela Golgota, uită de moartea lui Isus, uită de isgonirea din Eden, de potop, de Sodoma și Gomora, etc.

Biblia ne dă în paginile ei prin- tre altele, două lucruri despre Dumnezeu. 1. Că El e Prea sfânt și 2. Că El e iubirea. Adică El e drept și îndrumător. Iar când păcatul a înșelat omul, dreptatea l-a scos din grădină. Iubirea însă căuta prilejul scăpării, al mântuirii, așa cum spune Ap. Pavel „să fie El neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus”. Și aceasta s'a întâmplat la crucea Golgotei. În jertfa lui Isus s'a întâlnit dreptatea divină cu pedeapsa păcatului, cu dragostea divină care moare în locul celui vinovat. Acolo e judecata și acolo e iertarea.

La cruce păcatul e pedepsit și păcatul salvat. În fața unui judecător roman a venit pentru a fi judecată, însăși mama sa, acuzată de vină care era după legile romane, pedepsită cu 30 lovituri de nuiete. Legea trebuia aplicată. Judecătorul deci, a condamnat pe mamă-sa, la pedeapsa cu 30 lovi-

turi de nuiete. Când au venit cei ce trebuiau să aplice pedeapsa, judecătorul a desbrăcat haina și a cerut ca cele 30 lovituri să fie date pe corpul său. Greșeala a fost pedepsită și vinovata scăpată. Așa s'a întâmplat cu noi. Dumnezeu în dreptatea Sa ne-a condamnat și tot Dumnezeu în Isus, prin dragostea Sa ne-a scăpat.

Ce gând adânc! Să fi om netrebnic, decăzut și plin de păcate, condamnat și ispășit prin crucea lui Isus. Ce minunate sunt Doamna lucrările Tale!

La cruce, dragostea a luat vina noastră și a spus-o pe umerii lui Isus. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui... a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre... prin rănile Lui suntem tămăduiți”, a prorocit Isaia. Ce dragoste! Să moară pentru păcatele a milioane și milioane de oameni, cari au crezut și cari vor crede în El, ca în moartea Sa, să ispășească păcatul și să le dea neprihănirea.

Sufletul meu, ai umblat în lume după pornirile trupului, acum Evanghelia îți aduce vestea bună, că dacă crezi în Isus, toate fărădelegile tale sunt spălate în sângele Lui, iar tu ești socotit neprihănit. Nu-i așa că, ți se pare această mântuire prea ușoară? Adevărat, e ușoară, pentrucă El te-a iubit cum noi nu pricepem. Îndreaptă-ți ochii spre Golgota și vei vedea că a costat mult jertfa vieții Sale. Isus a murit în locul tău. Și-a dat viața, ca tu să ai viață.

Observați, prin cruce Dumnezeu a rămas neprihănit (drept) și și a dat neprihănirea și omenii-

lor cari cred în Isus. Toți oamenii, cari au credința în Isus, au scăpat de judecată, păcatele lor au fost ispășite de Isus la cruce. Dar păcatul lor a fost pedepsit. În ziua judecării de apoi, nimeni nu va putea spune că cei credincioși nu au fost condamnați și pedepsiți. E martoră Golgota, crucea, sunt tâlharii, e cerul și pământul, cari sunt gata oricând și oricui să dovedească că Isus a murit, purtând păcatele celor ce cred în El.

E drept că Isus a murit,

Purtând păcatul meu,

Pe cruce că a suferit

Fiul lui Dumnezeu.

Prin cruce, dreptatea lui Dumnezeu a rămas neatinsă și dragostea Sa cunoscută. Prin cruce, omul vinovat și murdar de păcate, a fost curățit, și a îmbrăcat haina nevinovăției. Nicio vină nu mai putea fi adusă credincioșilor lui Isus, căci a purtat toate fărădelegile lor. Ei sunt socotiți nevinovați, prin crucea lui Isus.

Da, crucea de pe Golgota e locul unde s'au întâlnit dragostea și dreptatea lui Dumnezeu. Acolo au fost judecate păcatele oamenilor cari au crezut sau vor crede în Isus, și tot acolo a fost declarat omul prin credința, drept și nevinovat.

Ești și tu printre oamenii socotiți neprihăniți prin crucea lui Isus? E și păcatul tău ispășit de Isus? Fericite de tine, dacă da. Iar dacă nu, atunci fie ca Duhul Sfânt să te aducă la Golgota în fața crucii, ca să poți primi mântuirea, și după moarte să poți intra în ceata sfinților. Grăbește azi, că mâine poate, cine știe, nu-ți mai fi pe-acest pământ.

„NOI SUNTEM MARTORI“

În fața atâtor insuccese din viața creștinilor din zilele noastre, ne oprim și ne punem întrebarea: Cărui fapt se datorește progresul nemaipomenit al primilor ucenici? Iată răspunsul: „Noi suntem martori ai acestor lucruri...” Fapt. 5:32.

Cum puteau ei să tacă, dacă în urechi le răsună porunca sfântă a Aceluia care pentru ei însemna totul: ... voi Imi veți fi martori...?

Cum puteau ei să țină comoara încredințată lor spre a o propovădui lumii, dacă singurul lor scop în lume, singura rațiune de a fi era aceea de martori?

Nu puteau sta nepăsători, când mintea le era plină de faptele mărețe pe care le-au trăit în tovărășia Unuia care le-a promis „vieța veșnică”.

Imi închipui pe Petru cu chipul lui, ținându-și drept privirea îndrăzneată, îndreptată spre aceia care încercau să-i împiedece, iar din ochii lui care au văzut multe, făcând o văpaie care ardea până la inimă pe acei „oameni” care doreau să fie ascultați mai mult decât însăși Dumnezeu.

„Noi suntem martori!” Nici moartea nu ne va putea smulge din inimă mărturia pe care „trebuie” s'o facem. Noi am văzut!

În minte le stăruia încă figura blândă a lui Isus care se înălța încet spre cer deasupra capetelor lor. Urechile le văjăiau încă de văjăitul vântului puternic dela Rusalii. Inima le palpită încă de bucuria care le-a inundat întreaga ființă, atunci când „Mângăietorul” cel promis și atât de mult așteptat, le-a fost trimis.

Mărturia lor era isvorâtă din **experiența personală.**

Nimeni nu va cere vre-unuia dintre noi să mărturisească despre un fapt de care el n'a luat cunoștință prin propriile sale simțuri. Școala în care au fost ei instruiți și-a atins scopul propus. Învățătura primită dela Învățătorul lor acum este materialul pe care ei aveau datoria să-l transmită mai departe.

Orbul din naștere vindecat de Hristos n'a ținut predici meșteșugit alcătuite care să frângă inimile ascultătorilor lui.

Vocea lui nu s'a ridicat prin piețe, sau în sinagogi, ca să se adune mulțimea la el.

Mărturia sa nu și-a scos-o din proorociile Vechiului Testament

pe care de altfel nici nu le cunoștea în amănunțime. El însă știa cel mai de preț lucru: cunoștea felul în care a lucrat Dumnezeu cu el.

„Am fost orb și acum văd!” Un răspuns scurt care nu mai lasă nici un fel de contradicție.

Isus nu cere nimănui să-L mărturisească, dacă n'a primit nimic din binefacerile Sale. Dacă un creștin de astăzi nu are nimic de mărturisit despre Isus, atunci cu siguranță că pentru viața sa, El n'a făcut nicio schimbare. Experiența cu Hristos nu există.

Și cine n'are experiența cu El, nici nu poate spune nimic, pentru că nu știe ce este „aceea”.

Fiecare din noi cunoaște bine ce a făcut Dumnezeu pentru el personal, știe ce a adus Isus în viața sa. Aceasta este de ajuns pentruca mulți păcătoși pierduți să fie îndreptați spre Casa Tatălui.

Puterea mărturiei

Cuvântul spus de un martor sincer nu poate întâmpina contradicție. Cine ar mai cuteza să nege puterea transformatoare a lui Hristos în viața oamenilor, dacă fratele cutare va spune: „Eu am fost pierdut și mort în păcatele mele, dar acum trăiesc prin Acela care m'a mântuit?”

Înainte de un martor ocular orice neadevăr piere.

Nu-mi pot imagina pe martor decât ca pe o lumină care vine acolo unde întunecul este mai gros, pentruca să îndrumeze pe cei ce se află acolo pe un drum bun, care duce spre mântuire.

Martorul este purtătorul adevărului într'o lume coruptă, lăse și plină de minciuni.

Când fiecare se consideră îndreptățit să mintă pentru un preț mai mic sau mai mare, când la orice pas întâlnești oameni care sub masca fătărniceii lucrează numai pentru eul lor, chiar în paguba altora, atunci noi cei ce suntem martori, nu trebuie să tăcem când cunoaștem Adevărata cale.

Când din ochii noștri va isvorî sinceritatea, inimile vor izbucni de bucuria mântuirii, iar vocile ne vor răsună de laude și mărturisiri despre „ce a făcut Domnul pentru mine”. Atunci nimic nu va putea sta alături de milioanele de înaintași ai noștri care s'au sa-

crificat pentru credința lor și vom striga: „Noi suntem martori”.

Forma mărturiei

Cred că fiecare creștin adevărat a jurat cel puțin odată lui Dumnezeu că-i va urma și-l va mărturisi totdeauna.

Ziua în care am făcut acest jurământ, ar trebui să nu ne dispară din minte niciodată. Botezul prin care am mărturisit că am înviat cu și pentru Hristos, trebuie să stăruie mereu înaintea ochilor noștri. El este numai o verigă dintr'un lanț lung de mărturisiri.

Sunt multe datorii mari și frumoase în viață, dar una dintre cele mai importante este datoria de martori. Să știi că prin tine se va lămuri un adevăr; să știi că de cuvântul mărturiei tale atârână viața unui om, să știi că de sinceritatea ta va depinde bucuria cerurilor pentru un suflet pierdut întors la Dumnezeu, e mai presus de toate bucuriile pe care ți le oferă lumea.

E dincolo de măreția ce ți-o poți găsi pe pământ. E o bucurie cerească.

Chem atenția tuturor asupra mântuirii pe care o fac.

Desori auzim: „Nici pocăiții nu sunt mai buni decât noi”. Poate fi ceva mai înjositor pentru religia lui Hristos decât aceasta? Ce adevărat Isus nu poate face oameni mai buni decât aceia pe care-i întâlnim la orice pas? Oare atât de neînsemnată este puterea Sa în lume?

Nu cumva prin viața noastră dăm lumii o mărturie mincinoasă, falsă despre Hristos? Nu cumva viața noastră arată pe Hristos într'o lumină greșită decât cea adevărată?

Atențiune la viața noastră! Ea poate arunca asupra lumii un val de nenorociri, dacă nu ești la înălțimea la care o cere Biblia.

Dacă în lumea plină de minciuni, noi, martorii, vom depune despre Isus o mărturie mincinoasă, cât de gros și de mare va fi întunecul al cărui domn este minciuna.

Noi suntem martori... Cum?...

Toma T. Iacobici.
seminarist

ACTARE FAMILIARE

„Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți”. Ioan 4:32.

Multe mărturisiri s'ar putea aduna din biografiile marilor creștini de influența rugăciunii familiare în viața lor. Doctor Truett, fost președintele al Alianței Mondiale spune că Altarul pe care tatăl lui a stabilit în familia lui a avut o înfrăuțire nespus de mare în viața lui tânără; seară, când tatăl lui lua Biblia și împreună cu toată familia, și citea din paginile ei sfinte, o bucurie mare umplea sufletul tânărului Gheorghe. Cu toate că el mai târziu a avut contact personal cu frații din țările depărtate, chiar din India, chiar și Japonia, nimic nu a contribuit așa de mult la creșterea lui spirituală ca momente acele solemne de lângă Mama lui în orele de rugăciune familiară.

Dacă altarul familiar a fost așa de important în viața băieților din trecut, cu cât mai mult azi avem nevoie de această influență sfântă. Astăzi când lumea oferă atâtea distracții, ispite și influențe rele!

Rugăciunea este mâncarea noastră zilnică pentru partea spirituală. Ea ne dă hrana pentru creșterea de care copiii lui Dumnezeu au nevoie. Citirea Bibliei și rugăciunea ne dau o perspectivă mai corectă, și o înțelegere mai bună a vieții. Ne dau putere să întâmpinăm cu curaj oricare desamăgire sau necaz care ar putea să vină asupra noastră. Ne trimite de acasă împuterniciți la fabrică, câmp, birou sau prăvălie, înarmați și hotărâți ca să-L slăvim pe Dumnezeu în ceace facem de peste zi. După rugăciune suntem conștienți de prezența Lui — **un Prieten Divin și un ajutor puternic!**

Altarul familiar dă cea mai bună oportunitate pentru ca să fie sădite în mințile și inimile copiilor noștri. Băieți și fete care cresc într-o casă fără rugăciune în familie sunt lipsiți de hrană spirituală și prin urmare nu cresc, rămân pitici sau bolnăvicioși. Este natural ca copiii noștri să aibă ocazie să crească normal prin a le da hrana zilnică din Cuvântul lui Dumnezeu și din exemplul unor vieți sfinte ale părinților.

Altarul familiar este foarte folositor pentru a zidi un cămin

creștin. Relațiile între soț și soție, părinți și copii sunt mai dulci, mai frumoase atunci când ei împreună citesc zilnic Biblia și se roagă, cerând călăuzirea divină și binecuvântarea cerească. Nu vor mai fi neînțelegeri și frecături în cămin.

Altarul familiar va pregăti membri în biserică. Ce fericită este biserica care are membri cari se roagă în familie!

Societatea va fi mai creștină când familiile întregi se roagă zilnic. Lumea va fi un loc mai bun. Altarul familiar aduce mulțumiri, sufletească, pace și bucurie. Oameni cari au această fericire de a participa la rugăciune familiară vor putea întâmpina lumea rea, cu aceste cuvinte în inimile lor. „Eu am o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți”. E.

SINGUR

Este ceva omenesc, să stai cu gloata. Este ceva dumnezeiesc să stai sigur. Este ceva omenesc, să te ei după mulțime, să te lași târât de curent. Este ceva plăcut lui Dumnezeu să te călăuzești după principiu și să te împotrivești curentului.

Este ceva firesc ca, pentru un câștig sau o plăcere, să faci un compromis cu cugetul tău și să te potrivești obștei în cele sociale sau religioase. Este ceva dumnezeiesc să jertfești câștig și plăcere pe altarul adevărului și al datoriei.

„Nimeni n'a fost cu mine, ci toți m'au părăsit”, scria Apostolul, luptătorul încercat, vorbind despre prima lui înfățișare înaintea lui Nero, ca să răspundă pentru viața, pentru credința și învățătura lui, care erau potrivnice lumii romane.

Adevărul nu mai este la modă de când omul și-a schimbat haina de lumină nesticăcioasă pentru un vestmânt de frunze vestejite.

Noe a clădit și a călătorit singur. Vecinii lui și-au bătut joc de ceace făcea, dar au pierit cu toții.

Avraam a umblat și s'a închinat singur. Locuitorii din Sodoma surâdeau la vederea acestui păstor năuc; ei trăiau ca lumea și au ajuns să slujească de hrană flacărilor.

Daniel a mâncat și s'a rugat singur. Ilie a adus jertfe și a mărturisit singur. Ieremia a proorocit și a plâns singur. Isus a trăit și a murit singur.

Despre cărarea singuratecă pe care ucenicii Lui aveau să meargă, El a spus: „Strămtă este poartă, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt aceia care o află”. Iar despre felul cum aveau să fie tratați ucenicii de ceeciace umblă pe calea cea lată, El a zis:

„Dacă ați fi din lume, lumea vă iubi ce este al ei, dar pentru că sunteți din lume..., deaceea vă răste lumea”.

Israel în pustie se lăuda Avraam și prigonea pe Moise. El îi vorbeau de bine pe Moise și prigoneau pe prooroci. Caiafa preoții din jurul lui, lăudau prooroci și prigoneau pe Isus. Biserica papilor a preamărit Mătuitorul și a prigunit pe copiii lui Dumnezeu. **Iar astăzi, mulțimea mea, proslăvește curajul și vitejia patriarhilor, a proorocilor, a postolilor și a mucenicilor; tu odată însă, osândește ca pe mine încăpățânați sau proști, pe a cece dau dovadă, acum, de aceea credincioșie față de adevăr.**

Se caută, astăzi, bărbați și femei tineri și bătrâni, gata să se sculte de convingerile lor despre adevăr și datorie, cu prețul averii lor, a prietenilor și a însași vieții lor!

JEAN

Intrebări personale

1. Există în familia ta oră de rugăciune în fiecare zi, la care să te închini Domnului tu și ai tăi?

2. La biserică te rogi împreună cu frații tăi?

3. Rugăciunea ta e din obicei sau rupă din inima și sufletul tău, stoarsă de greutățile vieții?

4. Gândește-te sincer și în fața conștiinței tale, ești un credincios darnic și sgarăit?

5. A lucrat și lucrează Dumnezeu pentru tine?

Atragem atenția Surorilor Secretare din societățile locale la faptul că formularele sunt gata. Ele sunt rugate să completeze câte unul pentru a face raportul lunar și apoi, la sfârșit de an, unul anual. O scrisoră frumoasă va fi la anul nou să avem un raport din toată țara a lucrului îndeplinit de societățile surorilor.

Urăjmăşia cu Hristos

„Căci de multe ori v'am spus, și vă mai spun și acum plângând: sunt mulți cari se poartă ca vrăjmași ai Crucii lui Hristos!

Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ”.

Filepeni 3:18,19.

Unul din cele mai scilpitoare părți a Ap. Pavel, e grija sa de cei odată mântuiți. Fiecare cădere din nou în păcat a unuia dintre mântuiți, era pentru el o lovitură dureroasă. „V'am spus și vă mai spun și acum plângând”, scrie el credincioșilor. Câtă dragoste! Cât dor ca ei să nu cadă în păcat!

Și atunci ca și acum, că în toate timpurile, au fost oameni cari s'au strecurat în biserică, trăiau cu credincioșii, purtau numele de creștin dar în fond erau vrăjmași ai Crucii lui Hristos. A fi vrăjmaș al Crucii lui Hristos, înseamnă a nu fi pătruns, a nu fi cucerit, a nu voi să pricepi lucrarea mântuitoare a jertfei de pe cruce, a nu lăsa să se producă vreo schimbare în viața ta, a continua să trăiești mai departe după firea pământescă. Ajunge atât, nu trebuie să o mai batjocorești, să răzi, sau să arunci altă ocară. **A te numi credincios, a purta numele de creștin și a nu trăi o viață creștină, e cea mai mare ocară adusă jertfei lui Isus.** Prin aceasta tu tăgăduiești în fața lumii puterea transformatoare a Crucii, a jertfei lui Hristos. E mai bine scumpul meu, dacă nu trăiești o viață de creștin, nici să nu porți numele de creștin!

Pentru a adevăra că în aceasta stă vrăjmașia cu jertfa lui Hristos, e destul să cetim cece Ap. Pavel continuă.

Ei sunt oamenii cari **nu cred în nimic, decât în hrană și beutură.** „Dumnezeul lor este pântecul”, scrie Pavel. Adică pe el nu-l interesează raiul sau iadul, viața veșnică sau moartea, judecata de apoi, condamnarea, etc., etc. El vrea să aibă numai ce să mănânce și să bea. Cu alte cuvinte nu se deosebește cu nimic, absolut cu nimic de un animal. Unul ca aceasta sfiidează crucea jertfei lui Isus, o nesocotește. Ce rușine!

Isus se coboră din cer, să moară să-și dea viața pentru om, iar el nici nu bagă în seama. ci caută să-și mulțumească stomacul. Pentru un blid de linte, Esau și-a vândut dreptul de întâi născut; pentru o mâncare și o băutură își nesocotesc mulți oameni mântuitoarea lor. Dar poate tu ești un credincios. L-ai acceptat pe Isus. Crezi că tu nu te poți face vinovat de păcatul acesta?

Ba da. De multe ori pentru mâncare ai lăsat ora de rugăciune, pentru ca să dormi Dumineca dimineața mai mult, ai întârziat sau nu te-ai dus de loc la biserică, etc. Alteori te-ai dus și nici nu ști ce s'a predicat, sau tu cu stomacul plin, ai adormit în biserică. „Dumnezeul lor e pântecul”.

Apoi mai sunt oameni cari **se plac în plăceri și poftă păcătoasă.** „Slava lor este în rușinea lor”, continuă Pavel. Câți dintre credincioși nu simt o plăcere, se simt în slavă, lângă petreceri, în beție în locuri stricate și murdare, în vorbă fără folos, în minciuni cari toate sunt o rușine. Nu aduc ei

prin aceasta o rușine Crucii și jertfei lui Isus? Firea pământescă trebuie să moară la cruce, iar dacă ea mai trăește în noi, e dovedă că noi ne-am împotrivit Crucii în lucrarea ei de învoire și transformare. Nu odată poate ai considerat și tu lucrurile rușinoase ca o slavă. În ziua judecării va roși obrazul de rușinea multor lucruri pe cari în viață datorită păcatului, credincioșii le considerau ca slavă. Păzește-te ca un asifel, să ajungi vrăjmaș al Crucii lui Isus.

În fine, **ei sunt oameni lumești.** „Se gândesc la lucrurile de pe pământ”, încheie Pavel. Nu cerul, nu locuința pregătită de Isus, nu petrecerea cu sfinții în veșnicie, nu aceasta, ci cât mai multă avere, cât mai multe favoruri, mai multă plăcere, înbuibare, etc. Mai mult pământ. „Cine știe dacă va fi cer?” se întreabă ei.

Acum coboară-te în viața ta, răscolește faptele, gândurile și cărările tale. Vezi, nu cumva ești și tu unul din vrăjmașii Crucii lui Hristos?

de Tichil

RUGĂCIUNEA ȘI PUTEREA

Cap. 3 din Fapt. se deschide cu Petru și Ioan mergând la Templu să se roage. Ei se duc la rugăciune, iar Isus are pentru ei de lucru. „Un olog din naștere, era dus și pus în toate zilele la poarta Templului, numită „Frumoasă”, ca să ceară de milă dela cei ce intrau în Templu. Omul acesta când a văzut pe Petru și pe Ioan că voia să intre în Templu, le-a cerut milostenie. Petru ca și Ioan i-a zis: „Uită-te la noi!” ...Atunci Petru i-a zis: Argint și aur n'am, dar ce am, îți dau: în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” L-a apucat de mână dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată și s'au întărit picioarele... și a început să umble.

Cineva a spus despre omul acesta că, cerșea milă și a căpătat picioare. Cereau bani și a primit ce nu putea cumpăra cu bani. Ba cu vindecarea s'a coborât și altă binecuvântare. Tot poporul l-a văzut umblând și laudând pe Dumnezeu”.

Rugăciunea dă putere. Petru și Ioan erau doar oameni și ei, totuși prin Numele lui Isus au făcut minunea vindecării ologului. Ei prin rugăciune au adus binecuvântarea vindecării ologului și Evanghelia mulțimii.

Povestirea cu acești oameni ai rugăciunii continuă în cap. 4. Aici ei sunt în închisoare pentru predicarea Evangheliei. Cu toate acestea lucrarea mântuirii mer-

gea înainte căci ni se spune că numărul celor credincioși s'a ridicat la 5000, dintre toate clasele. Ap. Petru s'a umplut de Duhul Sfânt și a făcut minunata mântuire. Iar, ei oamenii cari i-au împins în închisoare, erau acum în fața minunii salvării. Ce puteau face? Au stat de vorbă și le-a dat drumul. Acesta a fost primul început al prigonirii creștinilor. Dar ei au trecut prin toate, bucurându-se și slăvind pe Isus și Evanghelia Lui.

Observați că în cap. III. și IV. se cuprinde una din cele mai frumoase adevăruri creștine. Doi ucenici se duc la Templu să se roage, un olog se vindecă în Numele lui Isus, mulțimea ascultă predicarea Evangheliei, trezirea dușmanilor și biruința Evangheliei. Ce oameni ai rugăciunii! Cum lucrează de minunat Duhul Sfânt cu astfel de oameni! Ce binecuvântări!

Iată-ne deci în fața Rusalilor. Lucrarea Duhului continuă în viețile celor credincioși. Rugăciune, mai multă rugăciune, aduce puterea. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste tot”. (v. 33). Roagă-te fără încetare, roagă-te căci rugăciunea deschide ușa la rai.

Un concentrat.

Petru își declară iubirea sa de Earl Tru

Cele mai întunecoase zile în viața lui Petru trebuie să fi fost ultimile zile ale Săptămânii Răstignirii, începând înaintea zorilor, Vineri cu tăgăduirile sale și sfârșind după răsăritul soarelui Duminecă. Cu lacrimi amare curgând pe fața lui, el a plecat din Curtea lui Anna și a dispărut timp de două zile și două nopți. Dar o zi nouă a răsărit pentru el, o zi mai fericită. În timpul aceasta apostolul a avut o experiență cu trei lature: Căință; retragere; restaurare.

Primă experiență a fost Căință. Acele lacrimi amare au izbucnit atunci când privirea de muștrare a Domnului său a fost îndreptată către el. Acela a fost ultimă privire în ochii, învățătorului înainte ca acei ochii să fie închiși în moarte. Nu putea să-o uite. Fiecare amintire a momentului acela pricinuia din nou un potop de lacrimi. El a fost adânc întristat de păcatul lui. Durerea cea nealiniată în inima lui continua fără încetare. Trebuie să fi meditat ore întregi la tăgăduirile sale.

A două a fost retragerea; din curte el a ieșit, unde? În întunerecul nopții. Poate a căutat un loc liniștit în oraș sau s'a grăbit înapoi la Getsemane sau la casa lui Ioan, sau la ceva camera ascunsă unde putea fi singur în mahnirea și regretul său. Se vede că el n'a fost martor la judecata, răstignirea și îngroparea Domnului său. Toată ziua Vineri și Vineri noapte. Sâmbătă și Sâmbătă noapte, el a fost ascuns.

A treia a fost restaurare. Totuși apostolul Petru prin întunerecul căinței se ducea spre lumina zilei a restabilirii. Lacrimile lui străluceau ca un curcubon al speranței cerești. Rugăciunile lui nu erau zadarnice. Trebuie să fi căutat și tovarășie cu unii dintre frați și surori. În orice caz, el se găsea Duminecă dimineața când el a fost chemat.

Iubirea arătată de Isus

Ioan 21:11—14.

Cu două sau trei săptămâni mai târziu, el cu încă șase s'au dus pe Marea Galilei să prindă pești. Ei așteptau timpul când trebuiau să se întâlnească cu Hristos pe muntele din Galileia. Ei au stat toată noaptea și n'au prins nimic. Se făcea ziua și un străin stătea pe mal și a zis: „Copii, aveți ceva de mâncare?” Trebuiau să spună: „nu”. Străinul a zis: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei, și veți găsi”. N'au avut noroc și poate această sugestie va fi bună. Pot încerca în orice caz. Rezultatul a fost că n'o mai puteau trage de mulțimea peștilor.

Ioan a recunoscut că trebuie să fie Isus. Când Petru a auzit că este Domnul, și-a pus baina pe el și s'a aruncat în mare. El i-a ajutat pe ceilalți să tragă mreaja

la mal. Erau a sută cincizeci și trei de pești. Erau deja un foc pe mal pe care Isus l-a făcut. El a avut pâine și repede au fript pești proaspăți pe jăratec.

Data această Isus a fost gazda pe malul Mării iubite din Galileea. „Veniți de prânziți” a fost invitația Lui. Ei au fost obosiți și flămânzi. Le-a fost frig și, cu siguranță, ei s'au bucurat de focul făcut de Isus. Domnul nostru este bun, plin de Considerare.

Ucenicii au știut, că străinul acesta este Domnul. Totuși niciunul nu îndrăzne să-l întrebe, „Cine ești?” Fiecare stătea plin de un impresionant respect și mirare față de Isus. El era același vechiu prieten, totuși era schimbat.

Iubirea învățată de Christos

Ioan 21:15—17.

Inima lui Petru va fi cercetată până în fundul ei de Hristos. Isus vrea să facă o operație spirituală. Trebuie să fie scoase toate lucrurile păcătoase — îndoială, mândrie, laudă, lașitate. Așa că, după ce Petru s'a încălzit, a mâncat, Isus începe cu el în orele răcoase ale dimineții, și pune lui o întrebare.

„Simone, fiul lui Ioan, ești mai devotat mie decât ceilalți?” Isus întrebuințează verbul „agapao” care se referă la o iubire mai înaltă decât cea între om și om. „Mă iubești cum omul iubește pe Dumnezeu?” Întrebarea această deschide în inima lui Petru un potop de amintiri de acele ocazii când el și ceilalți s'au certat despre locurile mai înalte. Despre cuvintele spuse de el, că chiar dacă toți se vor lepăda, el nu. Despre lauda lui că va merge și la închisoare și la moarte cu Isus. Noaptea tăgăduirii îi vine în minte. Petru a vrut ca rana aceasta să se vindece, dar din nou este deschisă. Ce poate să răspundă Petru în lumina trecutului și în prezența fraților săi?

El răspunde sincer fără laudă. „Da, Doamne ști că te iubesc (phileo).” „Phileo” este verbul care arată iubire între prieteni. Petru nu este așa de sigur că el înțelege iubirea cea înaltă despre care Isus vorbește. „Tu știi că-mi ești scump” „Știi că eu am o afecțiune pentru tine”.

Iubirea a fost baza apostolului, nu credința. Isus s'a rugat pentru Petru înaintea căderii sale. „Dar Eu m'am rugat pentru tine, care să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”. Isus nu se interesează de credința lui ci de dragostea lui. Și chiar pe baza iubirii sale, Isus îi dă lui Petru o misiune înaltă: „Paște mieluceii mei”.

Acesta este lucrul unui cioban. Membrii tineri ai turmei trebuie să fie îngrijiiți. Ei sunt viitorul bisericii. Ei tre-

buie să fie hrăniți cu „laptele duhovnicesc și curat”. Ei trebuie să fie păziți și să nu se rătească.

Dar Isus nu a terminat cu Petru. Vine a două întrebare: „Simone, fiul lui Ioan ești devotat mie?” Data aceasta nu mai întreabă în raport cu ceilalți. Dar întrebuințează „Agapao”. „Ai acea iubire înaltă ca fața de Dumnezeu?” Răspunsul este același: „Da, Doamne Tu știi că Te iubesc”. Nu îndrăznește să întrebuințeze cuvântul „agapas”, ci tot „philes”. Este umilit și nu vrea să spună mai mult decât ceace este sigur. Însărcinarea lui data această este puțin altă: „Conduc-oile mele”. „Păstorește oilele mele”. Oile au nevoie de ceva mai mult decât hrana. Au lipsa și de conducere, de călăuzire. Petru singur spune mult mai târziu către presbiterii bisericilor „Păstorești turma lui Dumnezeu”. Probabil și-a adus aminte de cuvintele lui Isus din dimineața acea.

Încă odată Isus pune lui Petru o întrebare, dar întrebuințează cuvântul lui Petru propriu, ca și când ar pune în îndoială chiar prietenia lui: „Mă iubești?” (Philes) „Ești sigur că mă iubești ca om pe om”. „Ai măcar iubirea pe care un prieten are față de un prieten?” Petru se înverzează. De trei ori și a tăgăduit, de trei ori i se pune aceasta în întrebare. Atunci era noapte lângă un foc acum este în zori zilei lângă un foc. Petru răspunde: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc”.

Isus îi arată lui Petru că știe că el iubește prin a treia însărcinare: „Paște oile Mele”. Aceasta este proba finală, că iubirea lui a fost sinceră. Hristos n'are încredința mieluceii Săi, decât în sânul iubirii sincere, nici oile Sale decât în brațele dragostei calde. Faptul că Isus îl angajează în serviciul Său era dovada cea mai mare a sincerității iubirii Sale.

Iubirea cerută de Christos

Ioan 21:18,19.

Trebuie să fie iubire, care suferă. Iubirea trebuie să meargă până la suferință. Iubirea nu numai paște în pășuni verzi și se ducă la apele de odihnă, ci trebuie să umble prin valea umbrii morții.

Astfel Domnul îl aduce pe Petru înapoi prin grădina amintirilor. Ii a spus: „Când erai tânăr, singur te încingeai și te duceai, unde voiai”. Ar putea oare apostolul să uite zilele libere și fericite petrecute acolo în orașul Betsaida, lângă marea Galileea?

Și apoi Domnul deschide înaintea lui Petru grădina speranței. „Când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce unde nu vrei”.

(Continuare în pag. 8-a)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

COM. COCIUBA MARE, JUD. BIHOR, în ziua de 23 Iulie a. c. a fost înmormântarea fr. Rediș Vasile. Serviciul funebru a fost condus de fr. Vicaș Teodor din Batâr, ajutat de fr. Ionescu Gheorghe din Gurbediu și fr. Tocuț Ioan, lucrătorul cercului. La această înmormântare au luat parte frați și surori din comunele de prin jur. Frățietatea îl deplânge pe acest frate, încetat din această viață la vârsta de 35 ani, necăsătorit, căci a ajutat lucrul Domnului predicând cuvântul Său și mulți prin el au fost întorși la Domnul.

BISERICA BAPTISTA DIN COM. GURBEDIU, JUD. BIHOR, în ziua de 4 August a avut o nespusă bucurie cu ocazia serbării botezului a 12 persoane, cari au mărturisit, vă vor urma pe Domnul până la sfârșitul vieții.

Actul botezului a fost îndeplinit de către fr. Ionescu Gh. predicatorul bisericii, ajutat fiind de fr. Vicaș Teodor din Batâr, având textul Matei 3.

La această serbare au luat parte frățietatea din jur împodobind programul cu diferite soluri, poezii, iar muzica din loc a dat concursul cu imnurile sale intonate pentru slava lui Dumnezeu.

BISERICA BAPTISTA DIN FIBIȘ în 27 Iulie a avut o nespusă bucurie, având o frumoasă serbare împodobită cu poezii, duete și corul copiilor combinat. Din cuvântul Domnului a vorbit fr. Miron Stămurean și fr. Popovici Pit seminarist, după care a urmat o piesă cu 13 persoane.

La sfârșitul programului a vorbit cuvânt de încurajare fr. Pascu, președintele comunității Timișoara. Programul a fost condus de fr. Traian Civanca.

BIS. BAPT. ROM. DIN BUCUREȘTI, str. M. Foisoreanu 40, am avut o deosebită bucurie la 28 Iulie, cu ocazia serbării tineretului, la care au participat fr. tineri din cele cinci biserici a comunității. Programul a fost condus de fr. P. Tuptea. Au cântat corurile combinate, conduse de fr. Tărău și orchestra Bis. Basarab și Bis. Ferentari. S'a citit textul Matei 13. 24. 30. Au vorbit din cuvântul Domnului fr. C. Adorian și fr. I. Broscăteanu.

TINERETUL DIN BIS. BAPT. VERMEȘ, JUD. CARAȘ a avut o frumoasă serbare în ziua de 28 Iulie. Societatea tineretului din loc a desfășurat un frumos program, compus din poezii, cântări, soluri și duete, a cântat muzica din loc și corul din Obianda. Au luat parte la acest program și câțiva tineri din Obianda și Socosul-mare. Programul a fost condus de fr. I. Lighezan. S'a citit din I Ep.

Ioan 3:1—10. A vorbit din cuvântul Domnului fr. T. Patacă și fr. I. Truță. La această serbare a luat parte un numeros public, unde fr. T. Patacă a arătat cum să lucreze tinerii.

IAȘI. In casa de rugăciune a bisericii baptiste pe ziua de Duminecă 23 Iunie a avut loc un serviciu de evanghelizare cu tema „Ce faci cu Isus”. A vorbit din cuvântul Domnului dela Matei 27:22 fr. Serghie Rot din București și fr. N. Sava. Corul din Iași a intonat imnuri de slavă Răscumpărătorului Isus. A fost o zi de mare trezire sufletească.

În intervalul dela 28 Iunie LA 6 Iulie Biserica Iași a avut în fiecare zi stăruință în rugăciune pentru frații rămași în Basarabia și nordul Bucovinei.

IAȘI. BOTEZ PE ZIUA DE 14 Iunie s'a îndeplinit botezul biblic a 3 suflete cari s'au hotărât să-L urmeze pe Isus, să se lase conduse de El, și să-I slujească Lui singurul Domn și bun Prieten al sufletelor lor și a tuturor ce se încred în El. Botezul a fost îndeplinit de N. Sava.

IAȘI. SERBAREA COPIILOR. Duminecă 21 Iulie, copiii din școala duminicală din biserica baptistă Iași, au avut o frumoasă serbare compusă din poezii morale, convorbiri, cântări în cor, soluri și duete. O zi mult impresionantă pentru cei ce au putut să ia parte, văzând cum cei mici

lucrează și îi aduc laude Domnului Isus. La urmă a încheiat fr. N. Sava, arătând scopul marelui ce credincioșii îl urmăresc, îndrumând tineretele lor vlăstare, încă de mici la picioarele Lui Hristos. Bunul Dumnezeu să lucreze și mai departe în această parte a țării, unde în ultima vreme s'a abătut o mare durere, care este primită de toții fiii țării și Dehul Sfânt, Mângăietorul, să mângăie multe suflete în această Moldovă a lui Ștefan cel Mare.

Biserica baptistă română Teocuci Kalinderu Teleorman roagă călduros frații și surorile din toată țara să le vină în ajutor cu ce pot, pentru ași putea isprăvi casa de rugăciune.

Numele donatorilor se va publica în Farul Creștin.

Donațiile se vor trimite pe adresa:

Oprea I. Bratu, com. Balaci, jud. Teleorman, oficiul postal Balaci.

COMUNITATEA BAPTISTA No. 3 BUCUREȘTI, face cunoscut că fr. C. Manolescu, a demisionat la adunarea generală din Iulie a. c. dar adunarea i-a respins demisia, și în prezent el este președinte la comunitatea No. 3 București.

Redacția nu răspunde de publicarea celor de mai sus.

CONVOACARE

IUBIȚI FRAȚI

Cu bucurie venim a mulțumi Domnului pentru că ne-a ajutat ca să putem să ne unim din nou toate bisericile din Arad.

Am hotărât de comun acord, o ședință extraordinară, pe ziua de 29 August a. c. ora 9 dimineața în localul Comunității Calea Bihorului 13.

La această ședință sunt invitate toate bisericile aparținătoare susnumitei Comunități precum și acele biserici, cari au aparținut de Comunitatea noastră.

Scopul ședinței:

I. Reorganizarea comunității precum și a tuturor bisericilor din județul Arad și jur.

II. Formarea cererilor bisericești cari au fost neglijate.

III. Reorganizarea bisericilor locale cari au fost divizate.

IV. Sunt rugate toate bisericile baptiste vizate la punctul.

I: Să trimită câte un delegat sau doi purtând sigilul bisericii pe delegația scrisă menționând în ea numărul membrilor din biserică, care o reprezintă.

V. Rugăm frățietatea din întreaga țară ca în aceeași zi, să se roage Domnului pentru a da binecuvântarea sa peste lucrul său mare și sfânt.

Președinte s. s. Vice președinte
s. s. IACOB IOSIF N. ONCU

Secretar general
s. s. EVA SIMION.

Cântările Sionului

cu 751 cântări
Prețul lei 65
Cine comandă
20 bucăți va
primi cu
60 lei bucata.
Cereți dela

DEPOZITUL de LITERATURĂ

Str. Lea Barna, No. 4
A R A D

„Un lucru frumos”

„Deci faceți supărare femeii?

Ea a făcut un lucru frumos față de Mine...” Mat. 26:10.

La Isus este frumos să mergi fiindcă te chemă. „ȘI NU VOIȚI SĂ VENIȚI LA MINE CA SĂ AVEȚI VIEȚA...” IOAN 5:40. Cât este de urât să-ți refuzi prietenul care insistă să mergi la el. Cu atât mai urât este să refuzi pe Isus, care de mult stă și așteaptă să vii la El.

Nicodim a făcut un lucru frumos că a venit la Isus cu nedumerirea lui. Vino și tu cu problema ta că pentru El nimic nu-i prea încurcat.

Frumos lucru a făcut tânărul bogat că s'a dus la Isus cu dorința lui, însă rău a făcut că n'a voit să asculte ce i-a spus Isus.

Ce faci tu iubitul prieten și frate în starea care ești acum? Caută să vezi nu cumva tu ești pe un drum, care duce departe de Isus? Hotărăște-te să faci un lucru mai frumos decât alții — și acel lucru îți va da multe binecuvântări.

Niciodată un elev nu poate învăța lecția mai bine decât când stă să asculte explicațiile făcute de profesor. Ucenicul la fel, nu poate învăța meseria, dacă nu stă 3—4 ani să vadă și să asculte în toate pe maestrul său.

La picioarele lui Isus cine stă, învață elementele necesare vieții de toate zilele. De exemplu: Umilința, răbdarea, compătimirea, înfrânarea, ascultarea, modestia și iubirea cu lepădarea de sine, unde în all loc se pot învăța? Se învață modestie și abținere în crăcimă? Dacă vrei o viață mai frumoasă stai la picioarele lui Isus și vei învăța cum să faci lucrurile tale care-ți vor aduce cinste și binecuvântare.

E mai frumos că stai la picioarele lui Isus, fiindcă acolo tu cel întristat vei fi mângăiat. Tu cel descurajat primești încurajare. Tu cel obosit și trudit poți să te ușurezi de sarcina care te apasă.

La picioarele lui Isus e mai bine să stai fiindcă poți primi iertarea de păcate. Luc. 7:47.

Povestea spune că un duh rău ar fi cerut lui Dumnezeu să-l facă iarăși înger bun. Dumnezeu i-ar fi făgăduit să facă lucrul acesta, dacă-i va aduce cel mai scump lucru. Duhul rău a ieșit și a găsit un tânăr sângerând pe câmpul de luptă. A luat un strop de sânge și s'a înfățișat înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a recunoscut că acest lucru e frumos, dar nu așa cum a cerut El. Duhul s'a dus din nou și a găsit într-o oală săracă pe o femeie vărsând lacrimi pentru soțul ei care era bolnav. A luat o lacrimă și s'a înfățișat cu ea înaintea lui Dumnezeu. Era frumos lucru, dar nu cel mai frumos. Atunci duhul s'a dus din nou pe pământ și a găsit un om plângând pentru păcatele

lui. A luat o lacrimă din acela și Dumnezeu i-a spus că acesta e lucrul mai frumos pe pământ.

Stai în liniște și cu rugăciune la picioarele lui Isus și vei primi ertare de orice păcat.

Apoi la picioarele lui Isus se găsește viața veșnică. „DOAMNE”. I-a răspuns Simon Petru, „LA CINE SĂ NE DUCEM? TU AI CUVINTELE VIETII VEȘNICE...” Ioan 6:68.

O, datorul vieții
Eu la picioarele-Ți stau
Cum sta odată Maria
În seara de-atunci.

Poate că cineva să se întrebe cum, cine stă la picioarele lui Isus nu-L și servește? Da, sunt mulți creștini care se bucură de mântuirea lor, de bucuria ce au găsit-o în Isus, dar ei nu pot spune și altora nimic din toate acestea. Unii din cauza rușinii, iar alții din lipsa de cunoștință cum a fost și Dr. Ryland. Când tânărul Carey și a spus părerea despre necesitatea de-a predica Evanghelia păgânilor, Dr. Ryland i-a spus: „Stai jos tânărule. Când Dumnezeu vrea să mântuie lumea El poate și fără tine și mine”.

O, dar ceace a simțit William Carey, a fost porunca cea mai mare și mai frumoasă dată de Domnul Isus aceluia care au stat 3 ani și jumătate la picioarele lui. „DUCETI-VA...” „FACETI...” ce înseamnă altceva decât nu serviciul și acțiune?

Care e cel mai frumos serviciu în lumea aceasta dacă nu acela de, ambasador al regelui? Și Isus este regele regilor.

E cel mai frumos serviciu pentru Hristos fiindcă El este cea mai înțeleaptă ființă și merită de al servii cu toată puterea și cu tot sufletul nostru.

E cel mai frumos lucru a-l servii pe Isus pentru dragostea Lui cea mare. „NU ESTE MAI MARE DRAGOSTE DECÂT SĂ-ȘI DEA CINEVA VIEȚA PENTRU PRIETENII SAI”. Ioan 15:13.

Se poate găsi în altcineva mai mare iubire și mai mare compătimire?

Este undeva un prieten mai bun ca Isus, căruia să-i poți spune orice necaz și orice durere?

Dacă Isus este așa de bun prieten, frate și Mântuitor, nu merită El cel mai bun și mai scump lucru?!

Iubitul meu prieten, ce fel de lucru frumos cauți tu?

Este lucrul tău un exemplu frumos vrednic de urmat, sau lucrul tău pentru mulți este un prilej de cădere și de poticnire.

Isus a lăsat cele mai frumoase urme aici pe pământ pentru că a căutat nu voia lui, ci voia Tatălui.

Maria a făcut un lucru frumos pentru că a stat la picioarele lui Isus.

Fă și tu așa ca să strălucească și fa-țo ta.

Frumos este omul acel,
Ce lasă al său păcat;
Și pe Isus crucificat,
Și-L face împărat.

MIRCU COCARIU
seminarist

Petru își declară iubirea sa

(Urmare din pag. 6-a)

Prin cuvintele aceste Domnul îi spune lui Petru, că el ca și Invățătorul său va fi răstignit.

Trebuie să fie iubire, care proslăvește. Petru va proslăvi pe Dumnezeu prin moartea sa; fiindcă el va avea o moarte de jertfă și de supunere. Și el va muri pe cruce. Tot ce era să fie și să facă, fie că trăiește, fie că moare, să fie pentru slava lui Dumnezeu.

Până la moarte trebuie să fie iubire, care servește. Datoria lui a fost clară pentru el: „Vino după Mine mai departe”. „Continuă să-Mi urmezi Mie”, spune Isus. „Fii credincios în serviciu până la moarte!”

Aceasi întrebare ni se pune nouă: „Mă iubești?” „Vino după Mine”.

Fericirea celui ce-L primește

Domnul Isus spune: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi intra cu el și el cu Mine”.

Cu toate că are toată puterea, El nu intră cu forța. Deschiderea inimii din partea omului e actul voluntar. Asta înseamnă că din voința lui liberă El primește pe Isus ca Domnul și Mântuitorul său personal. Vieța lui e curățită imediat. Golurile spirituale sunt umplute din bogățiile nepătrunse ale Harului Său. Orbia păcatului e vindecată. Hainele zdrențuite și murdare sunt lepădate și e îmbrăcat cu hainele albe ale neprihănirii.

Pe de altă parte fericirea e întregită prin prezența lui Isus și împărtășirea cu El. „Eu voi intra la el și voi intra cu el”. Oriunde intră și rămâne El, este plinitatea fericirii. Dacă tu îl primești aici și El te va primi în veșnicie. „... Și el va intra cu Mine”, sunt cuvintele Lui de încheiere.

Deaceia, dă-ți bine seama, fiindcă de ceea ce faci azi atarnă viața ta de aici, și cea de dincolo, din veșnicie. Poate mâine va pleca dela tine și nu se va mai întoarce niciodată. Primește-L azi și atunci fericit vei putea să cânti:

O schimbare în viața mea s'a făcut
Intrând Isus în inimă...

Râuri de bucurii curg din inima mea
Intrând Isus în inimă.

PETRU POPOVICI